

El dret dels néts a veure i a estar amb els seus avis

Cal entendre i assumir la importància dels avis en la formació i educació integral dels seus néts. Per tant, sense atorgar-los el paper fonamental que correspon als pares, el nostre ordenament jurídic garanteix aquesta relació a no ser que hi hagi raons de pes que ho desaconsellin. *Per Albert Fontanet, advocat especialista en dret familiar de l'associació santcugatena Edbuilding.org*

Foto: Inez del Prado

Segur que hem sentit el cas d'alguna família que, ateses les males relacions existents entre uns avis i els seus fills, els néts menors d'edat es veuen privats d'estar i tenir contacte amb els seus avis.

En aquest sentit s'ha de saber que el nostre ordenament jurídic s'encarrega de protegir també l'afecte natural que es deriva dels vincles familiars dels néts amb els avis, reconeixent, d'alguna manera, la importància d'aquests en la formació i educació integral dels nens als que cal preservar dels

conflictes entre els adults.

Actualment el Tribunal Suprem fonamenta nombroses sentències en el paradigma de que els avis ocupen una situació respecte els néts de caràcter singular i que no es pot reduir aquesta relació personal a un mer contacte en un breu espai de temps. Aquest principi, però, ja constava a la Convenció de Nacions Unides sobre els Drets del Nen de 20 de novembre de 1989, assumida per l'Estat Espanyol i de nombroses sentències del Tribunal de Drets Humans que han influït clarament en l'evolució de la legislació catala-

na i espanyola, que estableixen amb claredat el dret dels fills a relacionar-se amb els seus avis, germans i persones més pròximes, així com l'obligació dels pares per tal que facilitin aquestes relacions, a no ser que existeixi una justa causa que en tot cas caldrà acreditar.

«El nostre ordenament jurídic reconeix la importància dels avis en la formació i educació integral dels néts, als que cal preservar dels conflictes entre els adults»

Al llarg dels anys he conegut casos en que aquesta limitació estava justificada, però han estat més aviat excepcionals, perquè quan s'avalua i es resol judicialment l'assumpte, són immensa majoria les ocasions en que d'una manera objectiva i raonada s'acaba considerant que no hi havia justa causa per impedir el contacte dels menors amb els seus avis. ■